

«Το Ελληνόπουλο» (Κατερίνα Χουζούρη)

/ [Πεμπτουσία](#)

image not found or type unknown

(Το ποίημα «Το Ελληνόπουλο» γράφτηκε από τον Βίκτορα Ουγκώ, το 1828 και αναφέρεται στην καταστροφή της Χίου από τους Οθωμανούς, στις 30 Μαρτίου 1822. Αξίζει να σημειωθεί ότι ο μεγάλος μυθιστοριογράφος, ήταν θαυμαστής όχι μόνο της αρχαίας Ελλάδας και του αρχαίου ελληνικού πολιτισμού, αλλά στήριξε μέσα από τα κείμενά του και τις δηλώσεις του, την εθνική ιδέα και την ελληνική επανάσταση. «Η ιερή σας πατρίδα έχει την πιο βαθιά μου αγάπη. Σκέφτομαι την Αθήνα, όπως σκέπτεται κανείς τον ήλιο», έγραφε στους Κρήτες, το 1867 και υπέγραφε: «Ο αδελφός σας Βικτόρ Ουγκό. Είναι επίσης χαρακτηριστικό, ότι ήταν από τους πρώτους που εξέφρασε τον αποτροπιασμό του, για την αρπαγή από τον Λόρδο Έλγιν, των Μαρμάρων του Παρθενώνα.)

Κατερίνα Χουζούρη

Alex. M. Colin, Ελληνόπουλο. 1829-30. Μουσείο Μπενάκη

«Το Ελληνόπουλο»

Τούρκοι διαβήκαν. Χαλασμός, θάνατος πέρα ως πέρα.

Η Χίο, τα' όμορφο νησί, μαύρη απομένει ξέρα,
με τα κρασιά, με τα δεντρά

τ' αρχοντονήσι, που βουνά και σπίτια και λαγκάδια
και στο χορό τις λυγερές καμιά φορά τα βράδια
καθρέφτιζε μεσ' τα νερά.

Ερμιά παντού. Μα κοίταξε κι απάνου εκεί στο βράχο,
στον κάστρου τα χαλάσματα κάποιο παιδί μονάχο
κάθεται, σκύβει θλιβερά
το κεφαλάκι στήριγμα και σκέπη του απομένει
μόνο μian άσπρη αγράμπελη σαν αυτό ξεχασμένη
μεσ' την αφάνταστη φθορά.

Φτωχό παιδί, που κάθεται ξυπόλυτο στις ράχες
για να μην κλαις λυπητερά, τ' ήθελες τάχα να 'χες
για να τα ιδώ τα θαλασσά
ματάκια σου ν' αστράψουνε, να ξαστερώσουν πάλι
και να σηκώσεις χαρωπά σαν πρώτα το κεφάλι
με τα μαλλάκια τα χρυσά;

Τι θέλεις άτυχο παιδί, τι θέλεις να σου δώσω
για να τα πλέξης ξέγνοιαστα, για να τα καμαρώσω
ριχτά στους ώμους σου πλατιά
μαλλάκια που του ψαλιδιού δεν τάχει αγγίξει η κόψη
και σκόρπια στη δροσάτη σου τριγύρω γέρνουν όψη
και σαν την κλαίουσα την ιτιά;

Σαν τι μπορούσε να σου διώξει τάχα το μαράζι;
Μήπως το κρίνο απ' το Ιράν, που του ματιού σου μοιάζει;
Μην ο καρπός απ' το δεντρί
που μεσ' στη μουσουλμανική παράδεισο φυτρώνει,
κ' έν' άλογο χρόνια εκατό κι αν πιλαλάει, Δεν σώνει
μεσ' απ' τον ίσκιο του να βγει;

Μη το πουλί που κελαηδάει στο δάσος νύκτα μέρα
και με τη γλύκα του περνάει και ντέφι και φλογέρα;
Τι θες κι απ' όλα τα αγαθά
τούτα; Πες. Τα` άνθος, τον καρπό; Θες το πουλί;
-Διαβάτη,
μου κράζει το Ελληνόπουλο με το γαλάζιο μάτι:
Βόλια, μπαρούτι θέλω. Να.

Βίκτωρ Ουγκώ

(Μετάφραση: Κωστής Παλαμάς)